

Bud paa Ejendommen. Endvidere er der fastslaaet en Ordning, hvorefter den enkelte Panthaver ikke længere kan realisere alene for egen Regning, men naar han skrider til Realisation, indtræder der en saakaldet partiel Konkurs, saaledes at alle, der have Interesse i vedkommende Eiendom, blive delagtige i Realisationen. For Debitor vindes, at Forfølgningen ikke skal gjentages, men at der kun bliver een Forfølgning, ligesom Pantekreditorernes Stilling paa flere Punkter bliver væsentlig bedre. Omkostningerne reduceres ikke saa lidt, idet man i de fleste Tilfælde slipper for Omkostninger med Vurdering, og undgaar Skifteomkostninger i de Tilfælde, hvor Eieren af Eiendommen er gaaet fallit. Det eneste Tvistepunkt af større Betydning, der stod Thingene imellem, var en af Folkethinget tilføiet Bestemmelse om, at $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften ikke skulde kræves ved Udlægsskjøder, ligesom Fritagelse for Brugen af stemplet Papir til Udlægsskjøder skulde indrømmes. Regjeringen og Landsthinget vilde ikke gaa ind paa denne Skattelettelse, der efter Generaldirektoratets Opgivende vil andrage 4—500,000 Kr. om Aaret, altsaa et saadant Indtægtstab for Statskassen, naar denne Bestemmelse blev Lov. Der indvendtes ogsaa imod Bestemmelsen, at der ingen Grund var til, at give den Panthaver, der lader sig en Eiendom udlægge, en saa stor Fordel i fiskal Henseende, sammenlignet med den Panthaver, der maa lade sig give Hammerslag. Man opgav tilsidst denne Fordring i Folkethinget i Forventning om, at den dog maa komme i en ikke fjern Fremtid, efterat Opmærksomheden indtrængende er henledet paa Sagen, og da man i modsat Fald, naar man bestemt opretholdt Fordringen, udsatte hele Loven for at strande, en Lov, der dog af det langt overveiende Flertal betragtes som en god